

Angela BACIU-MOISE

Născută la 14 martie 1970 în Brăila, Angela Baci-Moise a absolvit Liceul Pedagogic Școala Normală „C. Negri” din Galați, profilul filologic-istoric, apoi a urmat și absolvit studii juridice la Universitatea „Dimitrie Cantemir” din București și la Universitatea „Danubius” din Galați (în prezent masterandă în drept european), din experiența profesională reținând calitățile de profesor și de redactor-colaborator la mai multe publicații. Este membră a Uniunii Scriitorilor din România și vicepreședinte al Societății Scriitorilor „C. Negri” din Galați. A debutat în revista „Amfiteatru” (1987), iar editorial în 1994, având până acum peste zece cărți publicate (versuri și interviuri), pentru care a primit, de-a lungul timpului, numeroase premii, din care spicuum: *Fragmente dintr-o cavatină* (1994), *Sentimente captive* (1997), *Trei zile din acel septembrie* (2003), *Tinerețe cu o singură ieșire* (2004), *De mine până mai ieri, alaltăieri* (2007). Volumele sale au fost comentate apreciativ de numeroși critici importanți: Laurențiu Ulici, Radu G. Țeposu, George Vulturescu, Dumitru Matală, Nicolae Breban, Gellu Dorian, Liviu Grăsoiu, A.I. Brumar, Ion Rotaru, Constantin Trandafir, Toader Buculei, Emilian Marcu, Valentin Talpalaru, Ion Chiric, Ion Miloș, Christian W. Schenk, Mihai Cimpoi, Theodor Codreanu, Dan Mănuță, Al. Husar, Mircea Petean ș.a.

SCRISOARE PENTRU MAMA

Mamei mele,
D-nei *LIZETA SUSANU*

I

Am ajuns la 38 de ani
și am trăit mai mult decât alții
în 80, ce spun, 100 de ani, pielea mea transparentă,
de copil

timid, prea timid,
cu ochi mari, negri

plîngeam din orice
firavă cum eram,
mă împleticeam la fiecare pas,
mîna mamei – dreapta – îmi strîngea încheietura
să nu cad

ce picioare frumoase avea mama
în sandale grenă cu
tălpile groase și taior la modă, sare și piper, ce denumire
mai era și asta, taior pipit se numea (ce vremuri...)

EU

Nu aveam nici un rost,
MAMA ERA SINGURUL MEU ROST.
îmi doream să fiu ca ea.

ADOLESCENTA:
un fel de muțenie
fără, fără chip.
cu poza lui Nichita lipită pe ușă,
o oarecare luciditate
spintecam,
spin-te-cam în fiecare zi dezordinea
rămasă
din suflet
de sus în jos și
și priveam prin fereastra dormitorului
Biserica Trei Ierarhi.

în fiecare noapte scriam în jurnal
tare își mai dorea mama să citească măcar
doua rînduri
sa vadă ce scriu
despre ea.

Adormeam...
pînă la etajul 9 ajungea pojghița aceea lucioasă a nopții.

II

Și brusc mi-am dat seama că toate amintirile mele
ale noastre,
mă însoțesc,
merg cu mine peste tot

pînă la 9 ani ce-a fost?
zîmbetul tînăr al mamei, sticlele de cico, cățelul roz
din pluș,
luat pe o trotinetă verde, rățușca brodată de deasupra ușii
(cînd am plecat a rămas acolo, în orașul B.)
trandafirul din broșa mamei,
inelul ei cu piatră albastră
purtat pe inelar.

pînă la 19 ani ce-a fost?
am redescoperit jurnalul, meditațiile,
nesfîrșitele probleme de matematică, comentariile literare
prima întîlnire la pescaru într-un început de toamnă
în orașul G.
un film la cinematograful
stăteam în ultimele rînduri să ne ținem de mîna.

disperarea de a trăi mai repede (știam de atunci
ce va urma?)

de a iubi
totul
deodată, de a rîde
bucuria plimbărilor
pe „libertatea” vîndută ieftin

ce frumoasă era dunărea
din ochii mei de atunci...

de atunci...

da, acei ani, i-am pierdut pentru totdeauna!

cu timpul m-am văzut mai bine,
am ales să nu fiu niciodată singură,
mai ales în ziua
nunții. Mireasă tânără în caleașa trasă de cai albi,
mama-tata-cu-tu
m-am cercetat de atunci pe toate fetele
luna de miere într-un hotel vechi, de provincie,
apoi fericirea de la malul mării,
l-am adorat, l-am privit dormind,
l-am iubit, i-am citit toate versurile mele, m-a ascultat
mereu,
mereu.

eu și el
într-o fotografie la mare, cu pălăria de pai
albastră
și doi câini uriași
simți nisipul fierbinte și astăzi?
îl mai simți?

luuuuuuung și chinuitor început, știai mamă?
unde ești, mamă?

în locul în care respiram eu, erai și tu...

trecut-au anii
trecut-au anii...
așa cum trăia el, trăiam și eu,
cu forța,
cu disperarea, cu nebunia de a mai câștiga o zi,
de a învinge.

La... 26 de ani am avut o revelație:
IADUL E AICI, PE PĂMÎNT,
printre noi, viața nu ne aparține,
trăim haotic, străini
fără umbre – destinul este mereu cu un pas înaintea noastră
și hotărăște.

trăiam doar clipa,
apoi am înțeles
în spatele aparenței nu există decât vidul!

nu mai aveam nimic,
doar încleștarea,
echilibrul nu mai exista, s-a prăbușit
odată cu tinerețea
odată cu strângerea mîinii mamei,
odată cu B O A L A.

III

joc trist, durere permanentă
recunosc, trișez, mamă,
confectionez noaptea iluzii,
îmi impun fericirea și sperii moartea, o alung,
trișez furînd din tinerețea altora, am devenit un
personaj ideal,
un simbol
al puterii și energiei,

ori tu știi, mamă,
dincolo de ființa mea
nu e decât deșertul.

IV

După 35 de ani nu mai există jurnal,
nu mai există
timp
totul se scrie direct pe sufletul și pe chipul meu
cu litere mari,
acum poți să mă citești, mamă
trăiesc
între viața adevărată și
propriile mele halucinații

lumea fantasmelor a devenit o poartă,
o altă poartă....

(IZMIR – TURCIA, GALAȚI – ROMÂNIA)

„Poeziile Angelei Baciu-Moise sînt un fel de uvertură lirică la o poveste de amor incendiară. Poeta vorbește mereu de extazele iubirii ca de un act suprem al imaginației.

Trăiește, ca să zic așa, dragostea ca pe un ritual, ca pe o ceremonie celestă, prea intensă ca să fie ușor perceptibilă. Gesturile protocolului erotic sînt mai degrabă un mod de provocare a sentimentului, de ațîțare a intimității. În această distanță pe care poeta o ia față de propriile fantasme nu e atît răceală și luciditate, cît un procedeu subtil de ridicare a stării la paroxism.

Jocul imaginației surclasează realitatea convulsivă a sentimentului, împingînd dorința pînă la un soi de voluptate dureroasă... În genere, poeziile Angelei Baciu-Moise sînt explozii ale imaginației, vârtejuri luminiscente ale unei sensibilități febrile, comprimate în secvențe lirice cu rotunjimi de haiku: «reflex de galben roșu/ pe pielea ta/ sînt un adevărat fitil ce/ arde în zăpada roșie suflîndu-mi/ în degete de frig». Nu o dată, scenariul erotic sfîrșește într-o crispă suprarrealistă, semn că în

șuvoiul senzațiilor s-a strecurat un fior tragic...”

Radu G. Țeposu

„Strategia textuală implică acumulări de gesturi, cuvinte, tăceri, strigăte reprimite, care induc senzația de mecanică a zilelor și nopților, opresivă pînă la alienare, incursiuni în trecutul comun și proiecții într-un viitor incert, erodate sistematic de sentimentul incertitudinii și provizoratului. Poeta își refuză efuziunile sentimentale, dar și orice pornire cinică. Atitudinea ei este mai degrabă de sorginte stoică, una dintre imaginile-efigie ale cărții fiind aceea a *femeii care nu plînge*, închisă ermetic într-o crisalidă care poartă mărcile tari ale frumuseții, durerii și singularității. *De mîine pînă mai ieri, alaltăieri* este o carte unică, în care notația crudă este bulversată adeseori de izbucniri vizionare; ea are frumusețea paradoxală a descîntecului și forța teribilă a unui exorcism”

Mircea Petean